

כא :

עין משפט
נר מצוה

קנו א מ"י פ"ד מהל'
מנשה הקרנות הלי
א:
קנו ב מ"י שס פ"ה
הלכה ז ופ"ה מהל'
ביאת מקדש הלכה יח:
קנו ג ד מ"י פ"ו מהל'
מנשה הקרנות
הלכה כז:

שיטה מקובצת

ו ולקחן ליה' הל' **ו**
 בשאטת הכחה נופט מלל;
ז וליקח' הל' **ז**
 ליה' הל' הכחה הנק';
ח וברך הל' המלך **ח**
 ונא חזר ולימלך בהיקש;
ט ובי מאחר שראו **ט**
 מ' שר' ונא חזר;
י כדאנן עזיל **י**
 כתב ורמאנ' **י** ועד
 שאן שרית' כזרת **י**
 ג' בי' נאסרת **י**
יא ואני מבדיל שחור **יא**
 שחבור' **יב** ואני
 מבדיל כלומר שמילק
 בשמן אחז ונחשו מחבור
 בשמן אחז דרין **יג**
יד אבל הכא ששינמ' **יד**
 מילק' אחז אלא **יד**
 נחשו' **טו** כי כקנטוס
 חזר' **טז** כפרא' **טז** ונא כמפס
 דריות' **יז** ואני משח **יז**
 החזר בשר מעכב **יח**
 ונא אחז' **יט** ונא
 שר' ע' שמין הרשעאן

ין סמיכה וי"ל דסמיכה מילתא אחריתא היא אכל הכא
 ידעין מליקה ואיני אלא גילוי מילתא בעלמא דמגלה לנו
 תהי' העוף והבדלה היא כמו גמר מליקה ובקישא דזאת
 ילפינן לענין סמיכה דלא ילפינן בהקישא אלא לענין דבר
 אחר. בכל העובדים כדפסקו
 נא בצבור ומעשר דתמן
 וזו (מנחות דף 35:) קרבנו
 קרבנו ולא העמשר
 מלהקריב את קרבניהם
 צבור ומעשר ופסקו:
 העוף טמור עוף. פ"ו
 וזהו שכתב דמן החולין
 רבי ישמעאל בעולם חובה
 את המזבח להקטש כלוהו
 ויניח עליו ומתעלה והכי
 ילמי' התורה (מנחות 38.)
 בין עולת העוף בין עולת
 לא משמע ליה מההוא
 קרבנות דמזבח דומיא
 דמיס וקשה בהקדמן פירין
 נפקא אלתא עולת העוף

וראה לדעמיהו דרצנן דקסברי דלן מתוקמא הקיסא דחא
 חילן משוס דלן שייך בכל הקרבנות דלחיל קרבנות דבב
 מחולין כדאשכחן קמ' לר"א בסוף התורה (סס דף פג):
 חס דורות חילין ממש מלרים אמר"ג דפסח כמיב דההיא
 דרשנין (ומים ס"א): להקריב את קרבניהם וכן הכתוב
 וס"מ היינו טעמא כדפרשימ' לעיל משום דליכא קרבנות
 אחר מחולין וכן י' שמעאל סבר דגמרינן הקיסא לחילין
 כל קרבנות חובה או נדר חס מחולין: **וא"נ** סבר"ג
 פ"ה דכיון דכתיב לא יבדיל ועוף השמים קרבן אחד
 יבד טפי מהכשרו הבדלה הוא וכל הסמן הוא מזהו בעוף
 ולכן בתלוך ב' חילין כל הסמן לאו הבדלה הוא אלא
 אפי' מזהו לכתחלה ליכא וקשה לפירושו דלקמן ברש"י פ"ב
 מרמין כהניא דלא דקמי' השמיט דיעבד אלאהו בעוף
 ט כיון דרעבד לא בני שמיטה בסמן שני שייך בן הבדלה
 ט הנשאר בסמן ראשון לא חיישין כיון דעני שמיטה
 הסומין אלאם דהכא שמעמ' דלר' אלעזר בר' שמעון אינו
 ט העוף אלא סמן אחד והעני מניח מחזור דעני מנייה
 שאין מחול אלאו רוב שנים ודקמי' פירק קדשי קדשים
 וינא א"ר אלעזר בר' שמעון שמעמי שמדבילין בחטאת
 דמביא לא יבדיל מפרש התם היי' דאין צריך להבדיל ואין
 דקאמר דכשהו' אחת הראש' בגוף מזה היינו אם יראה
 ד' א' מה להלן בסמן אחד היינו נמי אם יראה לא יחשוב
 אחד אחרת דלעיל דקמי' שנים או רוב שנים
 לזכנן או רוב ב' לר' אלעזר ב"ר שמעון ולוקמה כולה
 עני ב' ואי בעי רוב ב' ופירק העיר והרובע ולקמן ד'
 ט' עילת שמעמ' דרוב שנים אינו חיצור וטעוריה ומקיל' ו
 תל' וס' דקדיו חס' עליה (א) ולא עולה ליכא למגור
 ולא קרע רובה ופירק' אלא מעשה עולת העוף לרנא"ש
 לא אחי למעבד רובה והשמה כשלמה אי חסמין שאסור
 הקסימין פירק' שפיר דלא קני רובה מזהו עת' שיפסוק
 לעיטין פן יאס' לנמס' לנ' שירא שלא יחשוב ד' הסין
 י' לחומר כל יאס' למה יס' למגור שס' כלל דלמלא חיים
 ש' דקואר י"ש בן אליקים הוא דליח ליה האי סברא
 ב"ש דליח ליה בחזקים (דף סג): דלא יבדיל היי' דאין
 כל להשני ויכול להבדיל כל' להשני אפילו קודם האזה
 לעיל דהעיר והרובע כל אחי כתיבה חס' רוב חס'ה
 דהתם (א) ומוקמינן לא יבדיל לרנא"ש קודם האזה ואס'
 ל' ליה ולא מפרש ליה קרא אין צריך להבדיל קודם האזה
 ל' קודם האזה והאי אחתה הבדיל בחטאת העוף
 בעולה פסולה וקאמר בגמרא חמיר' דלא לרנא"ש דקמן
 בר"ש שמעמי שמדבילין בחטאת העוף מאי בינייהו אמר
 יצוי חטאת העוף מעבד איכא בינייהו דמזות חטאת העוף
 (ב) ומזה ובעולה מולק ומעבד ואינו מזה דכתבן התם
 סבר רבנן מילי חטאת העוף מעבד וכשהו' עדיין לא חסבי
 ופירק' הלכך כשדבילין סומן שני ולאחר האזה לא חסבי
 כשלמה ופסול עשה מעשה עולה בחטאת שיש כאן
 צ"ח וכו' עולה ור"א בר' שמעון סבר מילי חטאת
 מעבד כגמר כל מזותו כשדבילא אחד האזה אינו
 כשר כשלמה ורבא מפרש התם שפירא בסמן שני

הכל שותמין פרק ראשון חולין

ועשר שני ולקמן (דף כג.) יליף לה
חטאת קרבה אלא ביום דכתיב
יום הזה יכפר עליכם וגו': וכידו
ג אלא בימין דכתיב זה (שם ד)
לקח הכהן מדם החטאת באצבעו

אלא מן החולין יבויים זבירו הימנית אף
עולת העוף אינה באה אלא מן החולין וביום
זבירו הימנית אי מה להלן ברוב שנים אף
בכאן ברוב שנים ת"ל ימלק והקטיר⁶ מה
הקטרה הראש בעצמו והגוף בעצמו אף
מליקה הראש בעצמו והגוף בעצמו רבי
שימנעאל אומר⁷ כמשפט חמאת העוף
העוף מה חמאת העוף מכול עורף יאף
עולת העוף מכול עורף אי מה להלן מולק
ואינו מבדיל בסימן אחד אף כאן מולק
ואינו מבדיל בסימן אחד תלמוד לומר
יהקריבו רבי אלעזר ברבי שמעון אומר
כמשפט כמשפט חמאת העוף מה להלן
אוחז

קרימא לן במנחות כ"ק (ד. ק. ב.)
 יקום שנחמד אלכזז ויהיה אינו אלא
 יקום. וא קשט למי לה לאה טאם
 ימחור כמשיט חטאת כזהו לוקמה
 מחטאת העוף דסליק מיניה וליליף
 מילתא דה מחטאת העוף מן
 מחלו כ"ו כולה נמי אימנהו
 ודחלו דהקריבו למנחתה לענין
 דאמר חלוקה עולה מחטאת לענין
 דבדלה לאו פירכא היה מחטאת
 עולה לא כמביא כיה דחלו כבדא
 עוף לא כבדמה כחיי כדלקמן (ל. ו.)
 וביהיקא נפא מדאיקרי חטאת ודבר הלמד
 ביהקא אינו חזר גולותה דק
 קדשים קרימא (ו. ונחש דק מט.)
 ככל המורה למידין למד מלמד חזר

כרוב שנים אף עולת העוף כרוב
 את רלשו והקטיר המזונה ומלאה
 חדר שהוא מקטיר הוא מזנה את
 חדר הראש בעלמו וההאש בעלמו כולו
 מימן להקטרה שהראש בעלמו והבקר
 וזהו זו ושפט אותו כנפיו והקטיר
 אתה את המה את מקטירי בשרהו רלשוהו
 וזהו את השפט מגדלי ציטה: אף
 וכו'. והיטוי שנים ואפילו מחובר
 לעיל (דף כ:): יאדכמליקה כחב
 והוה וכל שיטו כשמיטה שיטו כהדלה
 והקטן וזה מעכב. וקטן וזה
 כהדלה נמי לא מעכב. וזהו והקטיר
 וזהו כחיה מביא וזהו והקטיר כחיה
 וזהו כחיה מביא וזהו והקטיר כחיה
משפט טעם העוף. דלקין מיינה
 ציט (ויקרא כ:): ממול עפרו ומבמקלי
 ציט את רלשו והקטיר (שם א') ואין
 שם חו למידה מזו. וקטן וזהו: פריך
 מן החולין וציוס וידיו הימנית נפקא
 והה היקשא דחלת המורה לשולה
 וידיו וילפי כולהו מחטאת והכי גמרי
 (א): ומשמעת ליה כין עולת בהמה כין
 מההיא היקשא אלא קרנותם כהמה
גידול כסיון אחד. שמוחבר כסי' אחד
 כשרו כסיון אחד כל מה דעביד שפי
 או מבלה שפיט בעוף למתלה אלפי
 או מבלה שפיט אלא כסיון כ' חכין
 קמן (ס:): לחייבו כב' סימנין א"א
 כו. משמע שנתן לה הכתוב הקבצה
 ואחחר כשכותב אחדו הקטיר וכתוב
 למול עורף אקשיטו אחדו פלגיהו
 נמי אומלגו והקטיר דת"ק סמך
 והבוק בעלמו והא דנקט טעמיה
 עיר לחודיה כלה והקטירו לא מרי
 אלאה דת"ק דהא ע"כ כ"ל לא מרי
 עיר דקוין היקשא דכמשפט אומל
 ה ליכא למימר מסמן אחד פלגיה
 וס' כחיה כקרא ולא רוב שנים כחיה
 יבדל וכי כחיה והקטירו בעולה
 להטעמיה הדלה כאל כל שיטו
 ו כ' סימנין דישנו כשמיטה ישט
 דכבי שמעון דגמר מול עורף
 עיר היקשא דכמשפט אומל עורף
 לא ליה למימר משום דמשק עורף
 מחובר רלש גופו כמשפט סימנים
 אלא מתכשר כסיון אחד אלא לרבי
 ל עורף והדלה לגמרי שמשע
 וניס מנה חיתי אלא כרובן כסי':
 אומל

וזהו צין סימן ראשון לסימן שני
ומניין לא חתך רוב בשר עם סימן
סימן הראשון גוררין אטו היכל דלא
דחתך רוב בשר עם סימן הראשון
ומתה אינו עומד ומעבד דהא פריך
בדלה ויהר קאמר אחריו קמיה ר'
ו' מאי לא יבדיל אין צריך להבדיל
ואפילו

מסורת הש"ס

(א) [זכרים סה.],
(ב) כמשפט חטאת העוף
כ"ל, (ג) [ויקרא פרשה ז],
(ד) [ויקרא ז], (ה) [שם ה].

תורה אור השלם

1. והקריבו הבקר אל המזבח ומלך את ראשו והקטיר המזבחה ונמצה דמו על קיר המזבח ויקרא א טו

2. ואת השני יעשה עלה כמשפט וכפר עליו הבקר מחטאתו אשר חטא ונסלח לו: ויקרא ה י

הגהות הב"ח

(ב) תוֹס' ד"ה וּלְשׁוֹן וכו'
 דלֵא חָס עֲלֶיהָ וְאֵתְבַלֵּה
 לִכְסֵא לְמִנְיָו: (ג) בִּאֲד
 וְאֵיךְ דִּחְסוּ דְמוֹקְמִי לֵא
 יִבְדֵּל וכו' לִיב לְקָרָא וכו'
 אִיכָא בִּינְיָהוּ פ"י דְּמִלְתִּי:
 (ד) בִּאֲד וְאֵשֶׁר הֵתֵךְ רֹכֵז
 בְּשַׁר עִם סִימָן: